

שני בנים של שי"ך, ואח של שוטר ישראלי

עבד-אירחים ג'עבר מחברון. כאשר החלה חקירתם, הסתבר כי איש מהם לא ידע את זהות כל חברי-המחתרת, אלא רק את חברי החוליה שלו. כתב העולם הזה שיצא לראיין את משפחותיהם, מתאר את הרקע שעליו צמחו:

מדבר ומפום עברית

עד ליום בו נעצר, היה חיכמת אל-דמיירי נהג במשאית של אביו פלאח (60), המדבר עברית עילגת.

דודו של חיכמת, מיזרעה ג'דג' מחברון, מדבר ומפום עברית שוטפת. את העברית למד מיזרעה, הסוחר בעופות ובביצים, תוך כדי עסקיו עם יהודים עוד לפני מלחמת העצמאות. בעת השלטון הירדני האזין לי קולי-ישראל בעברית: בעיקר לשידורי החדשות, אבל גם לגל הקל, מתוכו הוא מפום את הלהיט הפופולארי העט החליט — קפה עליה, כדי להוכיח את בקיאותו בהווי הישראלי.

לפני כחודש ערך ג'דג' מסיבה לכל ידידיו היהודים משככר-הימים, ביניהם שופט מבאר-שבע. כמה מהיודים באו עם בניהם, בהם שלושה סרנים בצה"ל.

אחמד סנדוקה מוחיימר (23), למד שמונה שנים ואחר יצא לעבוד כפקיד במוסד, עד שנעצר השבוע. אביו של אחמד מתפרנס בדוחק מעבודתו כנגר, בעיקר מתיקון כיסאות ורהיטיבית. עתה, משנעצר אחמד, לא יודעים הוריו מה לעשות.

"הכל מן אללה ובעזרת אללה יהיה טוב", הם חוזרים וממלמלים.

אדם ג'דה, העובד כנוטר בבית-החרושת לסיגריות אל-קודס, נולד לפני 40 שנה ב-אפריקה, כמוסלמי אדוק, עוב את צ'אד מולדתו, נסע לקאהיר ללמוד באוניברסיטת אל-אזהר. עם סיום לימודיו השתקע ברובע

הכושים של ירושלים העתיקה, מול כיפת הסלע. כאן הוא הכיר את הנערה ישרא (כיום בת 40), ונשא אותה לאשה. עתה יש להם ששה ילדים — שלוש בנות ושלושה בנים — מהם שניים חשודים בהשתייכות ל"מחתרת פחיהזבל".

מוחמד הבכור, (24), סיים עשר כיתות, עבד עד למעצרו כטלפונאי במרכזית הדואר ביריחו. תחביבו היה ספורט, בעיקר איגרוף.

את שאר זמנו היה מבלה עם חברים בבית-קפה ובמועדון קלוב אל-אפריקי.

אחיו מחמוד (20) הוא הבינוני והאיני טיליגנטי שבבני אדם ג'דה. אחרי שלמד 12 שנים בבתי-הספר של המיסיון ובגימנסיה אל-מוטאלה, במטרה להשלים את לימודיו ולהיות רופא.

אמו של חיכמת אל-דמייר שוחחה ברצון על בנה העצור, אך בגמר השיחה לא יכלה להתאפק ומיררה בככי מתוך כאב לב אם החרדה לגורל בנה.

היתה לו חברה

את המסעדה הנאה והמקושטת של האחים שאהין מנהל האח הבוגר שאהיב. לקוחותיו קבועים במסעדה, ערבים כיהודים, ניכנסים לאכול ושואלים על האח סלאח, שעבד במסעדה כמלצר.

שאהיב מוחה דמעה מעיניו ומספר: "הוא נעצר כחשוד בהשתייכות לרשת-החבלנים".

חג' שאהין היה בן 65, כשנהרג מפצצה שנפלה על ביתו, ליד שער-האריות, ב"מלחמת-ששת-הימים".

בנו הצעיר סלאח (18), היה עובד במס' עזה משבע בבוקר עד שבע בערב. אז היה הולך להתפלל במיסגד האדום או הולך למועדון סטאר לתרבות הגוף, שם היה מת-

חשוד מס' 1

ניצב בפני שופט השלום בתל-אביב, אחרי שהודה בפני חוקרי-המטרה כי הניח רימון בתחנה המרכזית בתל-אביב.

(המשך מעמוד 11)

מפקדיהם: "אמרו שהפצצות יפעלו אחרי שעה. חשבנו שיהיה לנו זמן להסתלק".

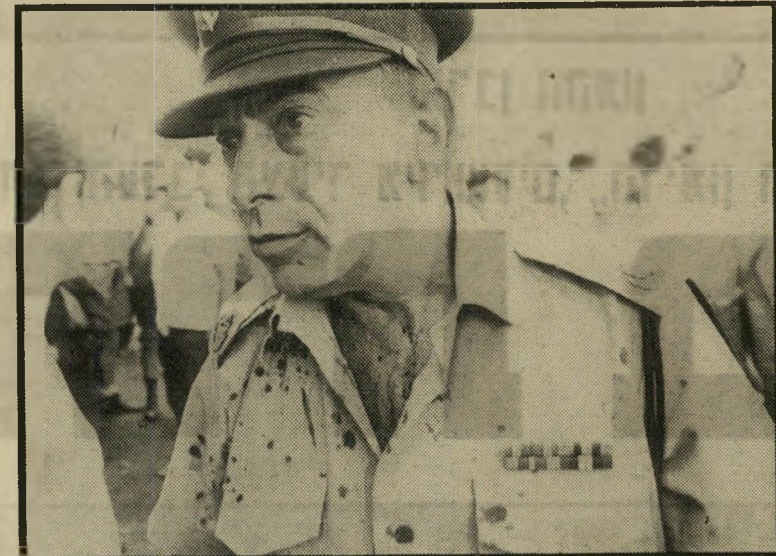
מספרים כמו כולם

ברגע שנגלתה ראשיתו של החוט — הגיעו החוקרים במהרה אל קצותיו. מבחינה זאת לא היתה "מחתרת פחי הזבל" שונה מכל התאים שנלכדו לפני: הנתפסים מיהרו לספר את הכל, סיפקו לחוקרים את האינפורמציה שהובילה אל יתר חבריהם.

חוקרי תל-אביב העבירו כל שם חדש לי עמיתיהם בירושלים. אלה ערכו את המעצרים — כשכל עצור מספק להם אינפורמציה לתפיסת חוליה נוספת ברשרת. תוך 24 שעות היו 17 חשודים במעצר.

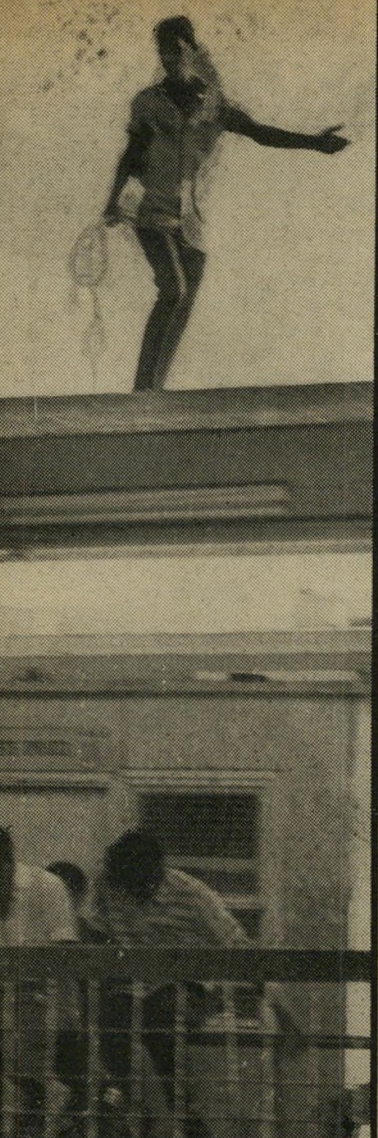
הם היו, ברובם המכריע, בני-טובים אשר קרוביהם נדהמו לשמוע על מעצרים. שניים מהם הם בניו של שי"ך. חבר של עצור אחד הצהיר שהוא אוהב את השלטון ה-ישראלי. אחיו של עצור נוסף הוא שוטר במשטרת-ישראל.

הם גויסו אחרי-אחד, בתנאי-מחתרת, על-ידי

הקצין שהציל

מפקד משטרת מחוז תל-אביב, ניצב יעקב קנר, הגיע מייד למקום-ההתפוצצות. בראותו קהל פורעים מכה אזרח ערבי שניקלע במיקרה למקום הציל את הערבי, ספג תוך כדי-כך מכות מידי ההמון המשתולל. חולצתו מכוסה בדם הערבי שהוא הציל מלינץ' שההמון עמד לעשות לו.

חבל תלייה

בידי צעיר מ' שולחב זה, ש' טיפס על גג אחד מרציפי התחנה המרכזית וקרא: "לתלות כל ערבי! להרוג אותם!"

אמן בעיקר בג'ודו ובקראטה. עם כל 18 שנותיו היה סלאח מגיב ומתנהג כילד בן 10. לאחר שש שנות לימוד לא ידע לכתוב, ובקושי היה משרטט את שמו. למרות, ואולי בגלל אופיו הילדותי, הצליח סלאח הצעיר במקום בו לא מצליחים רובם של הנערים הערביים: היתה לו חברה, עימה היה נפגש בלכתה לשוק, שם היה מדבר איתה ומחליף עימה שבועונים מצויירים.

לא סוף-פסקוק

בס'יהכז חתך רגילו של הנוער הפלסטיני העירוני, החי כיום תחת שלטון ישראלי.

למראית-עין, לא היתה כל סיבה שתדחוף אותם להקים מחתרת — פרט לתיסכול הלאומי.

המחתרת שלהם חוסלה. אבל שום תרופה לא נמצאה לתיסכול. לכן, לדברי אחד מ' אנשי-הביטחון שעסקו בתפיסת אנשי-המחתרת: "אין ספק שזה לא סוף-פסקוק".

הינה של "מחתרת פחי הזבל": ששה מן העצורים הערבים בפני השופט בירושלים